

vilde være en rimelig Fordring fra Beboerne deromkring at forlange, at, naar de ikke kunne opnaa at faae nogen Filial, maa det i det Mindste paalægges Amtsforvalteren at reise derhen. Jeg skal derfor tillade mig at henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa, for det Første om det dog ikke kunde være nødvendigt at nedlægge flere af de mindste Amtstuer; men hvis dette ikke findes hensigtsmæssigt, om man da ikke kunde finde det rigtigt at omfordele flere Amtstuedistrikter og henlægge enkelte Dele til de nærmest liggende Amtstuer, istedetfor at man her skal se, at der mellem enkelte Amtstuer er 14—15 Mil, medens der mellem andre kun er 3 Mil. Det synes, at denne Fordeeling af Amtstuedistrikterne i Henseende til deres Omfang og Bessaffenhed er saa urimelig, at jeg ikke ser rettere, end at det er paatværende nødvendigt at foretage en Omfordeeling deraf, førend man gaar til at bestemme Lønningerne for Amtsforvalterne i det Hele. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Lange: Dengang Lovforslaget om Amtsforvalternes Lønning var til Behandling i Folkethinget i Rigsdagssamlingen 1869—70, blev Forslaget henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer, der var nedsat angaaende de øvrige Lønningslove. I dette Udvalg var der et Flertal, som fremsatte og forsvarede den Lønte, at alle Amtstuer heri Landet burde nedlægges, og de Forretninger, der hidtil havde været henlagte under dem, fordeles andre Steder hen, saaledes at det kunde blive til mere Befvemmelighed for Befolkningen, og saaledes at der ved samme Leilighed kunde indføres Besparelser. Det Forslag, som blev fremsat desangaaende, gik ud paa, at Skatteberegningen, som nu ligger under Amtstuerne, for Fremtiden skulde foretages af Finantsministeriet eller Overførighederne, at Skatteopkrævningen skulde gaa over til Kommunalbestyrelserne, og at det Udbetalingsvæsen, der henhører under Amtstuerne, skulde overtages af Tolddøpbeholdelsesmændene omkring i Landet. Hvad de øvrige Forretninger angaar, der henhører under Amtstuen, da skulde Skovtassersforretningerne gaa over til Forstvesenets Embedsmænd og Resten af Forretningerne til Politimestrene. Det var det Standpunkt, hvorpaa Flertallet af det daværende Udvalg stillede sig, og det forekommer mig, at, naar man vil gaa ud fra Selvtjyrelsestanken og dens Udvikling som Grundlag, saa maa man indrømme, at en saadan Ordning kan være hensigtsmæssig, set fra Befolkningens Standpunkt. Det lykkes imidlertid dengang ikke at faae den daværende Finantsminister til at gaa ind paa dette Forslag. Han modsatte sig det bestemt, og derfor lod Flertallet i Udvalget det falde, hvorimod Finantsministeren saa gik ind paa, og Udvalget blev enigt om, at i alle de Amtsradsdistrikte, hvor der var flere end 1 Amtstue, skulde

der finde Nedlæggelse Sted ved Embedsleilighed, og dernæst skulde Amtsforvalterne og deres Funktionærer reise omkring i alle Kjøbstæderne i Amtstuedistriktet for at opkræve Beboernes Statter. De skulde reise omkring i alle Kjøbstæderne, stod der i Løven, og tillige paa andre beboende Steder, hvor Finantsministeren maatte anse det for hensigtsmæssigt, at der kunde opkræves Statter. Det var altsaa det Standpunkt, som hele Rigsdagen indtog til Slutning sammen med Regeringen, at alle de overflødige Amtstuer, de Amtstuer, som man ikke ansaa for nødvendige, skulde nedlægges, og dernæst, at til Befvemmelighed og Lettelse for Befolkningen Amtsforvalterne og deres Funktionærer skulde reise omkring for at opkræve Statter paa beboende Steder. Det er det Standpunkt, som det forekommer mig, at Folkethinget ogsaa nu skulde blive staaende paa ved Behandlingen af det nu foreliggende Lovforslag. Naar man ser paa den høitærede Finantsministers Lovforslag, ser man strax, at han er gaaet bort fra denne Ordning. Hans Lovforslag om Amtsforvalternes Lønning gaar i reaktioner Retning, i Tilbagegangsretning, det er jo tydeligt nok. For det Første foreslaar han, at der skal oprettes en ny Amtstue i Røbling, og dernæst udtales det i Anmærkningerne, at adskillige af de allerede nedlagte Amtstuer — der er f. Ex. nævnt Amtstuerne i Ringkjøbing, Kallundborg, Kronborg — burde igjen oprettes, og det ser ud til, at det kun er foreløbig, at den ærede Minister har opgivet Tanken om deres Genoprettelse. Dernæst viser det sig jo ogsaa i Lovforslagets § 5, at den Ret, Beboerne nu have til at betale deres Statter omkring i de nærmeste Kjøbstæder ved deres Hjemstavn, bortfalder som Lovbestemmelse, hvorimod det for Fremtiden skal overlades til Ministerens Skjøn, hvilke Steder Amtsforvalterne skulle besøge for at opkræve Statter. Det viser sig altsaa, at paa de to Punkter, hvor der bliver gjort Udvalget og den Side af Thinget, hvortil jeg hører, Indrømmelser ved Forhandlingen i 1870, er den ærede Minister gaaet bort fra disse Indrømmelser og mere tilbage til den forrige Tilstand. Det er det, som jeg ikke kan indrømme, kan være heldigt. For det Første skulde der dog fremsendes Beviser for, at Nedlæggelsen af disse overflødige Amtstuer har været uheldig. Det forekommer mig just ikke, at den høitærede Finantsminister i Motiverne til Lovforslaget er fremkommen med saadanne Beviser, som jeg kan anse for fyldestgørende. Han indrømmer i Motiverne, at, saaledes som Tilstanden nu er ved de Filialer, som ere komne istedetfor de nedlagte Amtstuer, er der ikke nogen videre Fare paafærde, men han frygter for, at Faren kan komme engang i Fremtiden, saa at Forretningerne ikke blive besjærede saa godt, som ønskeligt kunde være. Men det forekommer mig, at der ingen Grund er til at op-